(2) Рабле казува: Душата, без да губи духовната си свързка съ тѣлото, става толкозъ свободна, щото може да добие съдѣния за произхождение то си и да възвръщава предвѣчността, да види миналото и бѣдущето, и да предава всичко това на времешната си черупка тѣлото. Но като щади непрѣкъснатостта и несъвършенството на времешния си покривъ тѣй не предава пълно и съ съвършена чистота ясната та на мисъла, що какъ лучите или мѣсеца като према свѣтлината си право отъ слѣнцето, не ни го предава пълно, тъй какъвто то сама получа.

(1) Хофманъ казува: Отъ тоя часъ отъ когато се е образувала материята, ~~духъвтъ на земя~~ отъ хаосъ, духътъ на земята отнета отъ нея различнитѣ форми и съ тѣхъ произвѣрда различнитѣ сѣнища и съновидѣния, що и привидѣния; и това е като едно изображение на очертанията отъ тѣхъ, которе вече било или, отъ това което има ~~въ~~ бѣдуще да се създаде.

(2) Такъ мислятъ и мнозина други, а тоя е вѣрно ~~душата~~ душата никога не остарява, като духътъ на майката произвотвори природата, като младата пролѣтъ. Но не е вѣрно това, че умственитѣ способности остарѣватъ отъ старость, способността не губи силата си, но тѣлото дръвне, става дряхло и не може да се повишава на силитѣ за въстановѣрдване паметъ и присѣщитѣ съ тѣхъ дарования